

Redaktionelt forord

Euro'en – den nye fælles valuta i EU – er temaet for dette nummer af Økonomi & Politik. Målet er bl.a. at bringe en række fagartikler om forskellige aspekter af den økonomiske og monetære union med henblik på at give et bidrag til at gøre debatten frem til folkeafstemningen om Danmarks tilslutning til den fælles valuta den 28. september 2000 så saglig og velfunderet som mulig.

I den første artikel analyserer Jan Kærraa Rasmussen euro'ens betydning for strukturpolitikken, dvs. tiltag, som hver især skal forbedre økonomiens måde at fungere på. Blandt de vigtigste strukturpolitikker er arbejdsmarkeds-, skatte- og konkurrencepolitikken. Konklusionen er, at euro'en medfører, at EU i højere grad vil beskæftige sig med strukturpolitikker, men for Danmark vil det blot betyde, at EU begynder at beskæftige sig med de typer af politikker, som her i landet har stået i centrum de sidste 18 år, efter at devalueringspolitikken forud i den grad havde vist ringe resultater.

Finn Østrup analyserer i den anden artikel de penge- og valutapolitiske konsekvenser ved en dansk tilslutning til den fælles valuta. Nogle af konklusionerne er, at afgivelsen af den penge- og valutapolitiske suverænitæt kan påvirke produktion og beskæftigelse negativt, idet det ikke er sikkert, at devalueringer fører til inflation, som udhuler den konkurrencefordel, der opnås gennem devalueringer. Endvidere påpeger Østrup, at nok undgås valutaspekulation ved tilslutning til den fælles valuta, men at valutaspekulation kan være gavnlig, fordi den kan modvirke, at

regeringer af rent politiske grunde fastholder en overvurderet valutakurs.

I den tredje artikel analyserer *Svend E. Hougaard Jensen* og *Robert R. Dogonowski* konsekvenserne for finanspolitikken ved en dansk tilslutning til den fælles valuta. I artiklen gennemgås stabilitetpagten, som fastlægger de formelle bindinger på finanspolitikken i de lande, som har tilsluttet sig den fælles valuta. Ét scenario i den forbindelse er, at pagten vil blive et snærende bånd på finanspolitikken i de lande, som har meget konjunkturfølsomme offentlige budgetter. Et andet scenario er, at stabilitetpagten kan blive det middel, som får beslutningstagerne til at foretage de strukturelle tilpasninger, som er nødvendige for at undgå et sammenbrud i ØMU'en, som under alle omstændigheder må til, hvis man betragter det demografiske pres, som findes i Europa.

I den fjerde artikel analyserer *Martin Marcussen* ØMU'en som et politisk projekt. Han konkluderer, at de ideer om økonomisk og prismæssig stabilitet, som ligger til grund for og udgør kernen i ØMU'en, har fået konsensusstatus i Europa i løbet af 1990'erne, og at ideen om en beskæftigelsesorienteret linie i ØMU'en er baseret på politisk vilje, som kan få lov at være der, så længe kernen lades urørt.

Niels Alsing har skrevet den økonomiske kronik om 1. halvår 2000.

Peter Nedergaard
Redaktør